Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (prvi senat)

z dne 10. aprila 2013 *

„Finančna pomoč projektu ekološkega turizma — Vračilo plačanih zneskov — Odločba, ki je bila sprejeta, potem ko je Splošno sodišče razglasilo ničnost prejšnje odločbe o odvzemu pomoči — Kompenzacijske obresti — Zamudne obresti — Izračun“

V zadevi T-671/11,

IPK International – World Tourism Marketing Consultants GmbH s sedežem v Münchnu (Nemčija), ki jo zastopa C. Pitschas, odvetnik,

tožeča stranka,

proti

Evropski komisiji, ki jo zastopajo F. Dintilhac, G. Wilms in G. Zavvos, zastopniki,

tožena stranka,

zaradi predloga za razglasitev delne ničnosti odločbe Komisije z dne 14. oktobra 2011 (ENTR/R1/HHO/lsa – entre.r.l(2011)1183091), s katero je določeno, da se tožeči stranki izplača celotni znesek v višini 720 579,90 EUR, skupaj s 158.618,27 EUR iz naslova kompenzacijskih obresti,

SPLOŠNO SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi J. Azizi (poročevalec), predsednik, S. Soldevila Fragoso in S. Frimodt Nielsen, sodnika,

sodna tajnica: K. Andová, administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 28. novembra 2012

izreka naslednjo

Sodbo

Dejansko stanje

1 Ta tožba spada v serijo zadev, v katerih si nasprotujeta isti stranki in v katerih je bilo od leta 1994 sproženih več postopkov pred Splošnim sodiščem in Sodiščem.

* Jezik postopka: nemščina.

2 V zadnjem izmed teh postopkov je bilo o sporu dokončno odločeno s sodbo Splošnega sodišča z dne 15. aprila 2011 v zadevi IPK International proti Komisiji (T-297/05, ZOdl., str. II-1859, v nadaljevanju: sodba z dne 15. aprila 2011), ki je postala pravnomočna in s katero je bila za nično razglašena Odločba Komisije z dne 13. maja 2005 (ENTR/01/Audit/RVDZ/ss D(2005) 11382), s katero je bila razveljavljena Odločba Komisije z dne 4. avgusta 1992 (003977/XXIII/A/3 – S92/DG/ENV8/LD/kz) o dodelitvi finančne pomoči tožeči stranki IPK International – World Tourism Marketing Consultants GmbH (v nadaljevanju: IPK) v višini 530.000 ekujev v okviru projekta Ecodata (v nadaljevanju: odločba z dne 13. maja 2005). V tej sodbi je Splošno sodišče v bistvu menilo, da je Evropska komisija pravilno ugotovila nepravilnosti, ki jih je storila družba IPK, kar načeloma utemeljuje razveljavitev finančne pomoči (točke od 128 do 145), vendar pa je bilo treba to odločbo razglasiti za nično zaradi nespoštovanja upoštevnega zastaralnega roka (točke od 147 do 166).

3 Z dopisom z dne 27. julija 2011 je družba IPK od generalnega direktorata (DG) Komisije „Podjetništvo in industrija“ zahtevala plačilo celotnega zneska v višini 911 987,86 EUR. Ta znesek je bil razdeljen na tri obroke, in sicer prvi obrok v višini 212.000 EUR, ki ni bil izplačan družbi IPK, kar pomeni 40 % finančne pomoči, ki je bila dodeljena družbi IPK leta 1992, drugi obrok, ki je znašal 318.000 EUR, je družba IPK v času do razglasitve zgoraj v točki 2 navedene sodbe Splošnega sodišča z dne 15. aprila 2011 vrnila, kar pomeni 60 % te finančne pomoči, in tretji obrok v višini 31 961,63 EUR, ki ustreza zamudnim obrestim, ki jih je družba IPK plačala Komisiji skupaj z vračilom drugega obroka. Poleg tega je v tem dopisu družba IPK zahtevala plačilo zamudnih obresti v višini 252 394,36 EUR od 1. januarja 1994 za prvi obrok in 97 631,87 EUR od 18. maja 2007 za drugi obrok, katerega izračun je naveden v prilogi k temu dopisu. Nazadnje je družba IPK Komisiji določila rok 26. avgusta 2011, do katerega ji mora poravnati denarni zahtevek.

4 Z elektronskim sporočilom z dne 26. avgusta 2011 je družba IPK Komisijo ponovno pozvala k plačilu.

5 Z dopisom z dne 2. septembra 2011 je Komisija obvestila družbo IPK, da spis podrobno analizira in da namerava poravnati svoje obveznosti na podlagi zgoraj v točki 2 navedene sodbe z dne 15. aprila 2011. Obvestila jo je tudi, da bi upravni postopek za izpolnitev katerekoli obveznosti iz tega naslova lahko trajal precej časa.

6 Z dopisom z dne 4. septembra 2011 je družba IPK med drugim sporočila, da ne razume zamude zaradi tega, ker Komisija preučuje zgoraj v točki 2 navedeno sodbo z dne 15. aprila 2001, in jo pozvala, naj jo do 16. septembra 2001 seznani o ukrepih, ki jih namerava sprejeti.

7 V telefonskem pogovoru 14. septembra 2011 je uradnik Komisije zastopniku družbe IPK povedal, da Komisija namerava nakazati in vrniti celotno finančno pomoč in zamudne obresti v višini 31 961,63 EUR. Komisija pa naj se še ne bi odločila, ali in v kolikšnem delu bi bilo treba plačati tudi obresti na te zneske.

8 V naslednjem telefonskem pogovoru z zastopnikom družbe IPK 11. oktobra 2011 je Komisija neuradno obvestila družbo IPK, da se je odločila, da ji bo izplačala finančno pomoč v skupnem znesku 530.000 EUR, kot tudi zamudne obresti v višini 31 961,63 EUR, ki jih je plačala družba IPK. Komisija naj bi se odločila tudi, da ji bo izplačala obresti v celotnem znesku 158.000 EUR. Družba IPK naj bi torej prejela celotni znesek v višini približno 720.000 EUR v roku enega meseca.

9 Komisija je 14. oktobra 2011 izdala odločbo z referenčno označbo ENTR/R1/HHO/lsa – entre.r.l(2011)1183091 (v nadaljevanju: sporna odločba) in jo vročila družbi IPK.

10 V izpodbijani odločbi je Komisija po eni strani določila celotni znesek skupaj z obrestmi, ki jih je treba izplačati družbi IPK, torej 720 579,90 EUR, in po drugi strani kompenzacijske obresti, za katere se je odločila, da jih bo izplačala v višini 158 618,27 EUR, izračunane v skladu z obrestno stopnjo Evropske centralne banke (ECB) in Evropskega monetarnega inštituta (EMI), predhodnika ECB, za glavne

operacije refinanciranja. Komisija je navedla tudi, da je izračunala te obresti za zneska v višini 318.000 EUR in 31 961,63 EUR od 18. maja 2007 ter za znesek v višini 212.000 EUR od 1. januarja 1994 vse do 31. oktobra 2011.

11 Z dopisom z dne 17. oktobra 2011 je družba IPK ugovarjala zakonitosti sporne odločbe, med drugim glede na člen 296 PDEU, in zahtevala, naj se jo do 31. oktobra 2011 seznani s pravno podlago te odločbe, z utemeljitvijo opredelitve „kompenzacijskih“ in ne „zamudnih“ obresti, z natančno obrestno mero, ki je bila uporabljena za vsak posamezen obrok dolgovanega zneska, in z razlogom, zakaj se obrestne mere ECB in EMI za glavne operacije refinanciranja niso povišale za 3,5 odstotne točke.

12 Z dopisom z dne 25. oktobra 2011 je Komisija pojasnila, da je pravna podlaga sporne odločbe člen 266 PDEU. Navedla je tudi, da ji ni treba plačati zamudnih obresti, ker „finančna uredba iz leta 1977“, ki se je uporabljala za zadevno finančno pomoč in kot je bila spremenjena z Uredbo Sveta (Euratom, ESPJ, EGS) št. 610/90 z dne 13. marca 1990 o spremembi finančne uredbe z dne 21. decembra 1977, ki se uporablja za splošni proračun Evropskih skupnosti (UL L 70, str. 1), ni določala pravil za plačilo obresti upravičencem. Tudi Uredba Komisije (Euratom, ESPJ, EGS) št. 3418/93 z dne 9. decembra 1993 o določitvi podrobnih pravil za izvajanje nekaterih določb finančne uredbe z dne 21. decembra 1977 (UL L 315, str. 1) naj bi začela veljati šele po podpisu pogodbe za finančno pomoč, v vsakem primeru pa naj bi se člen 94(1) navedene uredbe uporabljal le za zahtevke za plačilo, ki jih izda Komisija, in ne za obratno situacijo (glej tudi naslov XIV in člen 92 te uredbe). Poleg tega naj se Uredba Sveta (ES, Euratom) št. 1605/2002 z dne 25. junija 2002 o finančni uredbi, ki se uporablja za splošni proračun Evropskih skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 1, zvezek 4, str. 74) in Uredba Komisije (ES, Euratom) št. 2342/2002 z dne 23. decembra 2002 o določitvi podrobnih pravil za izvajanje Uredbe Sveta (ES, Euratom) št. 1605/2002 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 1, zvezek 4, str. 145) ne bi uporabljali za pogodbe, ki so bile podpisane pred njunim začetkom veljavnosti, torej pred 1. januarjem 2003. Iz sodne prakse pa naj bi bilo jasno razvidno, da mora Komisija kompenzacijske obresti izplačati v skladu z razveljavitveno sodbo. Komisija naj bi se torej odločila, da bo obresti plačala v skladu z obrestno stopnjo ECB in EMI za vsak obrok celotnega zneska, ki ga je treba plačati, v skladu z izračunom, ki je prikazan v preglednici, ki je priloga dopisa. V tej preglednici je Komisija izračunala obresti za vsak obrok terjatve iz točke 3 zgoraj, pri čemer je upoštevala obrestno stopnjo ECB za glavne operacije refinanciranja vse do 13. julija 2011. V zvezi s tem je Komisija pojasnila, da ker ne obstaja pravilo, ki bi dopuščalo uporabo zamudnih obresti, obrestne stopnje ni treba povišati za 3,5 točke. Komisija je nazadnje navedla, da bo plačilo odložila, dokler ne prejme odgovora družbe IPK.

13 Z dopisom z dne 3. novembra 2011 je družba IPK obvestila Komisijo, da meni, da so z obrazložitvijo Komisije izpolnjeni pogoji iz člena 296 PDEU in je Komisijo pozvala, naj „izvede plačilo [v njeno korist]“.

14 V dopisu z dne 18. novembra 2011 je Komisija potrdila prejem dopisa družbe IPK z dne 3. novembra 2011, v katerem naj bi družba IPK sprejela njena pojasnila in naj bi jo pozvala k plačilu zneska 720 579,90 EUR, in navedla, da je bilo plačilo izvedeno 16. novembra 2011. Nazadnje je Komisija navedla, da so po njenem mnenju vse terjatve družbe IPK, ki se nanašajo na zgoraj v točki 2 navedeno sodbo z dne 15. aprila 2011, s tem plačilom v celoti in nepreklicno ugasnile.

15 Znesek 720 579,90 EUR je bil 22. novembra 2011 nakazan na račun družbe IPK pri Stadtsparkasse München.

16 Z dopisom z dne 30. novembra 2011 je družba IPK odgovorila na dopis Komisije z dne 18. novembra 2011. V njem je najprej poudarila, da se njenega dopisa z dne 3. novembra 2011 ne bi smelo razumeti kot privolitev v obrazložitev, ki jo je navedla Komisija, ampak je navedla zgolj to, da so ti razlogi zadostili zahtevam iz člena 296 PDEU. Družba IPK je v nadaljevanju navedla, da je bila obrazložitev iz dopisa z dne 25. oktobra 2011 pravno napačna. Družba IPK namreč meni, da izračun obresti, ki je bil izveden v tem dopisu, ni bil v skladu z ustaljeno sodno prakso, kot jo navaja Komisija, v skladu s katero je treba vsako obrestno stopnjo ECB za glavne operacije refinanciranja povišati za 2 odstotni točki.

Zato je družba IPK predlagala Komisiji, naj do 9. decembra 2011 ponovno preveri svojo metodo za izračun obresti, tako da obrestno stopnjo, ki jo je uporabila, poveča za 2 odstotni točki, v nasprotnem primeru pa bo družba IPK zoper sporno odločbo vložila razveljavitveno tožbo.

17 Komisija družbi IPK ni odgovorila v določenem roku.

Postopek in predlogi strank

18 Družba IPK je 22. decembra 2011 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila to tožbo.

19 Ker eden od sodnikov v tej zadevi ni mogel odločati, je predsednik Splošnega sodišča v skladu s členom 32(3) Poslovnika Splošnega sodišča določil drugega sodnika, da dopolni senat.

20 Na podlagi člena 47(1) Poslovnika je Splošno sodišče 16. aprila 2012 odločilo, da ne dovoli druge izmenjave pisnih vlog.

21 Družba IPK je z ločeno vlogo, ki jo je 30. aprila 2012 vložila v sodnem tajništvu Splošnega sodišča, upoštevajoč obrazložitev Komisije, predlagala, naj se ji dovoli dopolnitev spisa glede kompenzacijskih in zamudnih obresti. Z dopisom z dne 8. maja 2012 je Splošno sodišče obvestilo družbo IPK, da bo dovolilo vložitev replike glede zgoraj navedenih točk. Družba IPK je 13. junija 2012 vložila to vlogo. Komisija je dupliko vložila 24. julija 2012.

22 Družba IPK Splošnemu sodišču predlaga, naj:

— razglasi ničnost sporne odločbe v delu, v katerem so tožeči stranki pripisane le obresti v višini 158 618,27 EUR;

— Komisiji naloži plačilo stroškov.

23 Komisija Splošnemu sodišču predlaga, naj:

— zavrne tožbo;

— družbi IPK naloži plačilo stroškov.

24 Na podlagi poročila sodnika poročevalca je Splošno sodišče (prvi senat) odločilo, da začne ustni postopek.

25 Stranki sta na obravnavi 28. novembra 2012 ustno podali stališča in odgovorili na vprašanja Splošnega sodišča.

Pravna presoja

26 V utemeljitev predloga za delno razglasitev ničnosti sporne odločbe družba IPK navaja le en tožbeni razlog, in sicer kršitev člena 266 PDEU, ker naj bi Komisija napačno izračunala dolgovane obresti.

27 Družba IPK navaja, da je Komisija v sporni odločbi pripoznala svojo obveznost, da ji plača znesek, ki vključuje vse obroke, v višini 561 961,63 EUR na podlagi zgoraj v točki 2 navedene sodbe z dne 15. aprila 2011. V tej odločbi naj bi tudi priznala, da ji je dolžna plačati obresti od 1. januarja 1994 za obrok v višini 212.000 EUR in od 18. maja 2007 za obroka v višini 318.000 EUR in 31 961,63 EUR. Družba IPK meni, da te obveznosti Komisije glede plačil niso predmet tega spora, tako da je v tem delu sporna odločba postala dokončna. Vendar naj bi Komisija napačno in v nasprotju s členom 266

PDEU izračunala dolgovane obresti, po eni strani, ker jih ni povečala za 2 odstotni točki obrestne stopnje ECB in EMI za glavne operacije refinanciranja, ki jih je uporabila za vsakega od treh zgoraj navedenih obrokov, in po drugi strani, ker je očitno napačno izračunala zamudne obresti, ki tečejo od razglasitve zgoraj v točki 2 navedene sodbe z dne 15. aprila 2011.

28 Komisija predlaga zavrnitev edinega tožbenega razloga družbe IPK.

29 Komisija ocenjuje, da je plačilo kompenzacijskih obresti namenjeno zgolj popravljanju izgub, ki so posledica stopnje inflacije v obdobju od nastanka škode do dneva razglasitve sodbe. Obrestne stopnje za glavne operacije refinanciranja ECB naj bi se uporabile zato, da bi se v celotni Evropski uniji enotno izračunale obresti, ki so namenjene kompenzaciji povprečne izgube vrednosti valute v državah članicah, ker se stopnja v državah članicah razlikuje. Zato naj bi Splošno sodišče v sodbi z dne 8. novembra 2011 v zadevi Idromacchine in drugi proti Komisiji (T-88/09, ZOdl., str. II-7833) jasno razlikovalo med obrestno mero, ki se uporablja glede na sedež družbe, v tem primeru je to Italija.

30 Družba IPK pa naj bi imela sedež v Nemčiji, kjer je bila izguba vrednosti valute nižja od vrednosti obrestne stopnje za glavne operacije refinanciranja. V obdobju od 1994 do 2010 naj bi bila ta stopnja včasih jasno višja od stopnje inflacije v Nemčiji. Komisija namreč meni, da je v tem obdobju povprečna stopnja inflacije v Nemčiji znašala 1,6 %, medtem ko je bila obrestna stopnja za glavne operacije refinanciranja v povprečju okoli 3,3 %. Iz tega sklepa, da čeprav je družba IPK že pridobila znatno ugodnost zaradi uporabe obrestne stopnje za glavne operacije refinanciranja, ki bi jo bilo treba upoštevati glede na potrebo, da se uporabi enotna obrestna mera, bi to povzročilo, da bi bila družba IPK poplačana celo več kot dvakrat toliko, kot je bila inflacija. Poleg tega naj bi povišanje obrestne stopnje za glavne operacije refinanciranja za 2 odstotni točki omogočilo družbi IPK, da se ji brez kakršnekoli pravne podlage povrne povprečno več kot trikratna inflacija (5,3 % v primerjavi z 1,6 %). Poleg tega naj bi se gospodarsko stanje v Nemčiji močno razlikovalo od stanja v Italiji, kjer naj bi v obdobjih od 1995 do 1996 in od 2002 do 2005 stopnje inflacije včasih presegle obrestno stopnjo za glavne operacije refinanciranja.

31 Vendar naj bi se s sodno prakso določilo le nadomestilo za inflacijo, ne pa nadomestila, ki bi upravičilo povečanje obrestne stopnje za glavne operacije refinanciranja, in prav tako ne možnosti, da bi tožeča stranka z razglasitvijo ničnosti akta pridobila finančno ugodnost. Tak naj bi bil primer, če bi se za družbo IPK uporabila višja obrestna stopnja od obrestne stopnje za glavne operacije refinanciranja. Komisija meni, da je neupravičenost te obogatitve še toliko bolj očitna, ker je družba IPK upnik v slabi veri, kar naj bi bilo v nasprotju z načeloma pravičnosti in enakosti. V zgoraj v točki 2 navedeni sodbi z dne 15. aprila 2001 naj bi namreč Splošno sodišče ugotovilo, da je družba IPK sklenila tajni dogovor z uradnikom Komisije, da bi pridobila oziroma ohranila sporno finančno pomoč (točke 126, 144 in 145), da je nezakonito dobila zaupne informacije (točka 130), da je podala zavajajoče izjave in nato skušala prikriti resnične okoliščine ob vložitvi prošnje za pridobitev finančne podpore (točka 134).

32 Komisija ugovarja tudi svoji zavezanosti za plačilo zamudnih obresti. V tem primeru naj Komisija ne bi delovala protipravno, niti ji ni bilo naloženo plačilo obrestovanih obresti. Splošno sodišče pa naj bi ugotovilo več protipravnih ravnanj družbe IPK v daljšem obdobju, tako da naj uporaba obrestovanih obresti ne bi bila upravičena. Dejstvo, da se taka protipravna ravnanja nagradijo z uporabo te metode, ki naj torej ne bi imela pravne podlage v smislu člena 310(3) PDEU, naj bi bilo celo v nasprotju z načelom dobrega finančnega poslovodenja iz člena 310(5) PDEU.

33 Splošno sodišče najprej ugotavlja, da je v sporni odločbi Komisija dejansko pripoznala svoj dolg do družbe IPK, katerega glavnica znaša 561 961,63 EUR, kar je na obravnavi potrdila v odgovoru na ustno vprašanje Splošnega sodišča in kar je bilo sprejeto v zapisnik obravnave. Komisija je pripoznala tudi dolg, ki ga ima do družbe IPK v višini 158 618,27 EUR iz naslova kompenzacijskih obresti, torej v skupnem znesku 720 579,90 EUR. Komisija pa na obravnavi ni izpodbijala akcesornosti dolgovanih obresti glede na znesek glavne terjatve.

34 V teh okoliščinah utemeljitev Komisije, v skladu s katero naj bi bila družba IPK v bistvu po eni strani upnik v slabi veri, po drugi strani pa naj bi Splošno sodišče v zgoraj v točki 2 navedeni sodbi z dne 15. aprila 2011 ugotovilo protipravna ravnanja družbe IPK, ne more postaviti pod vprašaj obstoja glavne terjatve niti dejstva, da je zato Komisija dolžna plačati obresti, ki se izračunajo v skladu z upoštevnimi pravili. To utemeljitev je treba zato zavrniti kot brezpredmetno, čeprav se nanaša na uveljavljanje načela *nemo auditur propriam turpitudinem suam allegans*, v skladu s katerim se nihče ne more sklicevati na svoje protipravno ravnanje zoper drugega, da bi pridobil ugodnost, kar je sicer Komisija na ustno vprašanje Splošnega sodišča na obravnavi zanikala. V zvezi s tem je treba vseeno pojasniti, da pristop Komisije v tem primeru izhaja iz napačne razlage obsega zgoraj v točki 2 navedene sodbe z dne 15. aprila 2011, da obveznost, da mora družbi IPK vrniti zadevno finančno pomoč, ne obstaja. V tej sodbi je namreč Splošno sodišče potrdilo dejstva iz odločbe z dne 13. maja 2005 glede nepravilnosti družbe IPK, ki načeloma upravičujejo razveljavitev odločbe o dodelitvi zadevne finančne pomoči (točke od 128 do 145), in je to odločbo razglasilo za nično le zaradi tega, ker Komisija ni spoštovala ustreznega zastaralnega roka (točke od 147 do 166). Iz tega izhaja torej, da sporna odločba pomeni edino pravno podlago za zadevno glavno terjatev.

35 V zvezi s prvim delom edinega tožbenega razloga, ki ga navaja družba IPK, in sicer domnevno napačnim izračunom kompenzacijskih obresti, je treba spomniti, da družba IPK ocenjuje, da bi se te obresti morale zvišati za 2 odstotni točki glede na obrestno stopnjo ECB za glavne operacije refinanciranja. Nesporno pa je, da je Komisija pri izračunu obresti upoštevala le obrestno stopnjo ECB za glavne operacije refinanciranja, ne da bi jo povišala za 2 odstotni točki, in vse do 31. oktobra 2011, kot je navedeno v sporni odločbi.

36 Kot je navedeno zgoraj v točki 33, Komisija ne ugovarja temu, da je družbi IPK dolžna plačati kompenzacijske obresti v skladu z veljavnimi pravili. V zvezi s tem pa iz ustaljene sodne prakse izhaja, da je treba te obresti, ne glede na njihovo natančno poimenovanje, vedno izračunati na podlagi obrestne stopnje ECB za glavne operacije refinanciranja in jih povišati za 2 odstotni točki (sodbi Splošnega sodišča z dne 10. oktobra 2001 v zadevi Corus UK proti Komisiji, T-171/99, Recueil, str. II-2967, točka 64; z dne 17. marca 2005 v zadevi AFCon Management Consultants in drugi proti Komisiji, T-160/03, ZOdl., str. II-981, točke od 130 do 132, in zgoraj v točki 29 navedena sodba Idromacchine in drugi proti Komisiji, točke od 77 do 80). Kot trdi družba IPK, gre za pavšalno povišanje, ki se uporablja v vseh primerih, ne da bi bilo treba za vsak posamičen primer ugotavljati, ali je to povišanje upravičeno ali ne glede na izgubo vrednosti valute v zadevnem obdobju v državi članici, v kateri ima upnik sedež.

37 Splošno sodišče je v zgoraj v točki 29 navedeni sodbi Idromacchine in drugi proti Komisiji (točke od 77 do 79) najprej menilo, da bi bilo treba upoštevati finančni izpad, ki naj bi ga odražala letna inflacijska stopnja, ki jo je za zadevno obdobje ugotovil Eurostat (Statistični urad Evropske unije) v državi članici, v kateri imajo te družbe sedež. Splošno sodišče je nato sicer uporabilo enotno pavšalno povišanje kompenzacijskih in zamudnih obresti za 2 odstotni točki, tako da se do datuma razglasitve sodbe, in sicer 8. novembra 2011, določi kompenzacijske obresti, kasneje pa zamudne obresti. V zvezi s tem družba IPK pravilno navaja, da enotno pavšalno povišanje v tej drugi zadevi za 2 odstotni točki ni bilo odvisno od dejanske stopnje inflacije v zadevnem obdobju v Italiji, kjer je imela družba Idromacchine svoj sedež, ker je bila, kot tudi Komisija navaja v svojih pisnih vlogah, ta stopnja inflacije od obrestne stopnje ECB višja le v letih 2010 in 2011. Če pa bi bila trditev Komisije, da mora biti stopnja kompenzacijskih obresti odvisna od dejanske stopnje inflacije, pravilna, Splošno sodišče ne bi smelo uporabiti tega pavšalnega povišanja za 2 odstotni točki za prejšnje obdobje, ker je bila v tem obdobju družba Idromacchine upravičena le do uporabe obrestne stopnje ECB, brez povišanja za zadovoljivo nadomestilo zaradi izgube vrednosti valute.

38 Poleg tega pa je Splošno sodišče glede izračuna zamudnih obresti že odločilo, da bi lahko neplačilo teh obresti povzročilo neupravičeno obogatitev Unije, kar naj bi bilo v nasprotju s splošnimi načeli Unije (glej zgoraj v točki 36 navedeno sodbo Corus UK proti Komisiji, točka 55 in navedena sodna praksa). Pavšalno povišanje obrestne stopnje za 2 odstotni točki se tako pripisuje namenu, da se v vseh mogočih okoliščinah izogne taki neupravičeni obogatitvi.

39 Glede na navedeno je treba ugotoviti, da je Komisija ravnala nepravilno s tem, da ni povišala obrestne stopnje za kompenzacijske obresti, ki se uporablja za tri različne obroke terjatve iz točke 3 zgoraj, in da je zato treba prvemu delu edinega tožbenega razloga družbe IPK ugoditi.

40 V drugem delu edinega tožbenega razloga družba IPK trdi, da bi morala Komisija priznati zamudne obresti, ki tečejo od dneva razglasitve zgoraj v točki 2 navedene sodbe z dne 15. aprila 2011, in bi jih morala izračunati na podlagi celotnega zneska terjatve, povišane za kompenzacijske obresti, ki se dolgujejo do tega datuma. Vendar ni sporno, da Komisija pri plačilu niti pred niti po razglasitvi navedene sodbe ni upoštevala zamudnih obresti, glede katerih je menila, da jih ni dolžna plačati v skladu z veljavno zakonodajo in sodno prakso.

41 V zvezi s tem je treba opozoriti na ustaljeno sodno prakso, ki priznava brezpogojno obveznost Komisije, da plača zamudne obresti, zlasti v primeru, ko zanjo velja nepogodbena odgovornost Unije, za obdobje po razglasitvi ugotovitvene sodbe (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 27. januarja 2000 v združenih zadevah Mulder in drugi proti Svetu in Komisiji, C-104/89 in C-37/90, Recueil, str. I-203, točka 35, in zgoraj v točki 29 navedeno sodbo Idromacchine in drugi proti Komisiji, točka 79 in navedena sodna praksa) ter v primeru, ko gre za povračilo neupravičeno plačanih zneskov zaradi razveljavitvene sodbe (zgoraj v točki 36 navedena sodba Corus UK proti Komisiji, točka 50 in naslednje). Komisija ni navedla nobenega razloga, da bi se tej načelni obveznosti izognila v tem primeru, v katerem je na podlagi zgoraj v točki 2 navedene sodbe z dne 15. aprila 2011 o razglasitvi ničnosti odločbe z dne 13. maja 2005 Komisija v sporni odločbi priznala, da je dolžna družbi IPK vrniti glavnico zadevne finančne pomoči. Na obravnavi pa je na ustno vprašanje Splošnega sodišča Komisija priznala, da je dolžna plačati zamudne obresti, ki naj bi jih dolgovala od razglasitve zgoraj v točki 2 navedene sodbe z dne 15. aprila 2011, kar je bilo sprejeto tudi v zapisnik obravnave. V takih okoliščinah je treba skleniti, da je bila Komisija dolžna plačati zamudne obresti na dolgovano glavnico, kot je bila določena v sporni odločbi, ki v tem primeru zaradi skupnega dogovora strank o tem tečejo od razglasitve zgoraj v točki 2 navedene sodbe z dne 15. aprila 2011 in to neodvisno od tega, da je ta odločba edina pravna podlaga za zadevno glavno terjatev (glej točko 34 zgoraj).

42 Družba IPK še pravilno trdi, da je bila Komisija dolžna izračunati tudi zamudne obresti na dolgovano glavnico, ki se poviša za prej nastale kompenzacijske obresti. Čeprav namreč sodna praksa Splošnega sodišča načeloma ne dopušča obrestovanja bodisi prej nastalih kompenzacijskih obresti bodisi zamudnih obresti po razglasitvi sodbe, s katero je bil ugotovljen obstoj terjatve, Splošno sodišče vendarle odredi določitev zamudnih obresti, ki tečejo do popolnega poplačila glavnice terjatve, povišane za prej nastale kompenzacijske obresti (glej v tem smislu zgoraj v točki 36 navedeni sodbi Corus UK proti Komisiji, točki 64 in 65, in AFCon Management Consultants in drugi proti Komisiji, točki 132 in 133). Ta pristop torej razlikuje med kompenzacijskimi obrestmi, ki so tekle pred postopkom, in zamudnimi obresti, ki tečejo po postopku, pri čemer je treba pri slednjih upoštevati celotno nastalo finančno izgubo, vključno zaradi izgube vrednosti valute.

43 Drugemu delu edinega tožbenega razloga družbe IPK je torej treba ugoditi, saj Komisija nezakonito ni plačala zamudnih obresti, povišanih za 2 odstotni točki, ki jih je treba izračunati na podlagi glavnice terjatve, skupaj s prej nastalimi kompenzacijskimi obrestmi in v tem primeru se jih zaradi skupnega dogovora strank o tem računa od dne razglasitve sodbe z dne 15. aprila 2011.

44 Iz vseh navedenih ugotovitev izhaja, da je treba torej tožbi ugoditi, ne da bi bilo treba odločiti o tem, ali je Komisija kršila člen 266 PDEU, in sporno odločbo razglasiti za nično v delu, v katerem so tožeči stranki pripisane le dolgovane obresti v višini 158 618,27 EUR.

Stroški

45 V skladu s členom 87(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Ker Komisija ni uspela, se ji v skladu s predlogi družbe IPK naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (prvi senat)

razsodilo:

1. **Odločba Komisije z dne 14. oktobra 2011 (ENTR/R1/HHO/lsa – entre.r.l(2011)1183091) se razglasi za nično v delu, v katerem so družbi IPK International – World Tourism Marketing Consultants GmbH pripisane le obresti v višini 158 618,27 EUR.**

2. **Evropski komisiji se naloži plačilo stroškov.**

Azizi Soldevila Fragoso Frimodt Nielsen

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 10. aprila 2013.

Podpisi